

РЕШЕНИЕ

№ 2194

гр. София, 09.05.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в публично заседание на 19.04.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Георгиев, като разгледа дело номер **2469** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.104 от ЗДСЛ.

Образувано е по искова молба на О. Д. Д. от Г.С. срещу Народно С. на РБ за заплащане на обезщетение за времето, през което е останал без работа вследствие на прекратяване на служебното му правоотношение в размер на 10 брутни заплати в размер на 14950 лева, ведно със законната лихва от датата на незаконното уволнение до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба се развиват подробни доводи относно основателността и доказаността на иска за обезщетение. Иска се ответникът да бъде осъден да заплати посочените суми. Претендират се и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, ищецът- О. Д. Д., редовно уведомен при условията на чл.137, ал.7 АПК, не се явява. Исковата молба на заведените основания се поддържа от адвокат Д., редовно упълномощена, която претендира заплащането на сторените по делото разноски, в това число и определяне на адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 от Закона за адвокатурата.

Ответникът по иска- Народно С. на РБ Г.С., редовно уведомен при условията на чл.137, ал.7 АПК, се представлява от юрисконсулт Ц, редовно упълномощена, която оспорва исковата молба като неоснователна и претендира заплащането на юрисконсултско възнаграждение. Твърди, че следва да се извърши прихващане на сумата от 1495 лева, платена като обезщетение по чл.106, ал.4 от ЗДСЛ, тъй като същата е платена на отпаднало основание и следва да се приспадне тази сума от сумата, подлежаща на заплащане. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

С., редовно уведомена при условията на чл.137, ал.7 АПК, се представлява от прокурор Г, който изразява становище за основателност на исковата претенция.

Административен съд С.-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

С Решение от 06.04.2010 година, постановено по адм.дело №89/2010 година по описа на АССГ е отменена Заповед №ДС-96/31.08.2009 година на Председател на Н. С. на РБ, с която последният прекратил служебното правоотношение на О. Д. Д. поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

С решение №962/11.01.2011 година ,постановено по адм.дело №8395/2010 година по описа на ВАС на РБ е оставено в сила решението на АССГ по адм.дело № 89/2010 година.

Със Заповед №ДС-50/08.02.2011` година на Председател на Н. С. на РБ, ищецът О. Д. Д. е възстановен за държавен служител на длъжността- Началник отдел”Достъп и охрана”, Дирекция”Сигурност с ранг V старши, преназначен е от длъжност Началник отдел с ранг V старши, в Дирекция” Сигурност, ,Отдел” Достъп и охрана” на длъжността- Държавен експерт с ранг V старши в Дирекция” Административно-правно обслужване и човешки ресурси отдел” Обща канцелария”, с основна месечна заплата- 1150 лева, считано от 08.02.2011 година.

По делото е приложено заверено копие на служебната книжка на оспорващия.

По делото е назначена изслушана и неоспорена от страните съдебно- счетоводна експертиза. От заключението на вещото лице се установява, че последното получено брутно трудово възнаграждение на ищеца е в размер на 1495 лева, като периодът, от който се дължи обезщетението е от 31.08.2009 година до 30.06.2010 година. Вещото лице твърди още, че трудовото възнаграждение на ищеца е било дължимо до 25 число на същия месец, а лихвата върху вяска една от неполучените заплати, вследствие на уволнението, изчислена от 26 число на съответния месец до 25.02.2011- крайната дата ,посочена от ищеца. Размерът на дължимата лихва е 1619.19 лева, като общата сума на неполучените в следствие на уволнението заплати възлиза на 14950 лева, а общата сума на изчислената законна лихва върху сумата на неполучените заплати е 1619.19 лева.

Разпитан в съдебно заседание, експертът заявява, че поддържа заключението си.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд С.-град намира предявената искова молба за заплащане на обезщетение за времето,през което ищецът е останал без работа вследствие на прекратяване на служебното му правоотношение за процесуално допустима.Разгледана по същество, същата се явява основателна . Съображенията за това са следните.

В Глава шеста на ЗДСЛ са регламентирани обезщетенията, които се дължат на държавните служители при прекратяване на служебното им правоотношение.В чл.104,ал.1 от ЗДСЛ е посочено, че когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 10 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението. Брутната заплата за определяне на обезщетението е определената му брутна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата..

От така очертаната правна разпоредба е видно ,че искът за обезщетение осъдителен и с него се цели да бъде възмезден служителят при незаконно признаване на прекратяване на служебното му правоотношение. Предпоставките на иска са- наличие на отменен административен акт, с който е прекратено служебното правоотношение, служителят вследствие на прекратяването да е останал без работа или да е получавал друго по- ниско възнаграждение, максималният размер на обезщетението – 10 месеца и база за изчисляване на възнаграждението- определената брутна заплата към момента на признаване на уволнението за

незаконно.

В настоящия случай, от събраните по делото доказателства се установява, а и между страните няма спор, че прекратяването на служебното правоотношение на оспорващия със Заповед №ДС-96/31.08.2009 година на Председател на Народно С. на РБ е признато за незаконно,и то с влязло в сила Решение ,постановено по адм.дело № 89/2010 година по описа на АССГ. От приложеното ксерокопие на служебна книжка, се установява, че след прекратяване на служебното му правоотношение, ищецът не е работил,/ останал е без работа до датата на възстановяването му/, а и между страните спор относно този факт няма. Наред с това, от заключението на вещото лице, изготвило съдебно счетоводната експертиза, неоспорена от страните,/ което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено в тази му част, се установява, че последното получено брутно трудово възнаграждение на ищеца преди прекратяването на служебното му правоотношение е в размер на 1495 лева, като общият размер на обезщетението за времето ,през което ищецът е останал без работа за максималния период от 10 месеца, предвиден в ЗДСЛ е в размер на 14950 лева, дължима от 31.08.2009 година до 30.06.2010 година. Ответникът по иска не оспори размера на възнаграждението, получено от ищеца нито към датата на прекратяването на служебното му правоотношение, нито към момента на възстановяване на заеманата длъжност, респективно на това да ангажира доказателства, сочещи на друг размер на полученото възнаграждение към датата на признаване на прекратяването на служебното му правоотношение за незаконно. Напротив, единственото твърдение на процесуалния представител на ответника по иска е да се прихване сумата от 1495 лева- платено обезщетение за неспазен срок на предизвестие. С оглед на това, исковата претенция е доказана както по основание,така и по размер и подлежи на уважаване.

Що се касае до искането за прихващане,депозирано от страна на процесуалния представител на ответника по иска за приспадане от общата дължима сума на сумата от 1495 лева- платена като обезщетение по чл.106,ал.4 от ЗДСЛ, то настоящата съдебна инстанция, намира искането за неоснователно.Обезщетенията по чл.106, ал.2 и алинея 4 от ЗДСЛ, не могат за се прихващат с обезщетението по чл.104 ЗДСЛ, защото обезщетението по чл.106 ал.4 от ЗДСЛ има за цел да компенсира държавния служител за времето, през което органът по назначаването не е спазил предвиденото едномесечно предизвестие за прекратяване на служебното правоотношение, а обезщетението по чл.104 от ЗДСЛ има за цел да възмезди държавния служител за времето,през което е останал без работа вследствие на признаване на прекратяването на служебното му правоотношение за незаконно. Прихващане би могло да се извърши само ако и двете насрещни вземания са ликвидни изискуеми и почиват на едно и също правно основание- нещо ,което в случая безспорно не е налице. Наред с това, тълкувайки разпоредбата на чл.104 от ЗДСл е видни, че единственото прихващане би могло да се извърши между полагащото се възнаграждение на държавния служител и възнаграждението,което е получил, ако е заемал по- ниско платена длъжност. В разпоредбата на чл.104 от ЗДСл не е предвидено каквото и да било прихващане с друг вид обезщетения, получени от страна на държавния служител при прекратяване на служебното му правоотношение.Това предполага отхвърляне на възражението за прихващане.

По иска за заплащане на законната лихва.

Задължението за лихва има акцесорен характер и следва съдбата на главното вземане.Предвид основателността на иска за обезщетение, настоящата съдебна инстанция намира иска за заплащане на законната лихва за частично основателен. Съображенията за това са следните

От анализа на разпоредбата на чл.104 ЗДСЛ е видно, че началният момент, от който се дължи законната лихва е датата на признаване на уволнението за незаконно и преди тази дата не е налице законово неизпълнение от страна на ответника по иска да заплати законната лихва/ респективно на това- за заплащане на законната лихва от страна на органа по назначаването.По делото не са представиха никакви доказателства, сочещи, че ищецът е

предявил покана за плащане на дължимата законна лихва, при което началният момент на забавата по смисъла на чл.86 от ЗЗД е датата на завеждане на исковата молба, а това е..... и от тази дата следва да бъде присъдена законната лихва върху присъденото обезщетение в полза на ищеца. Искът за заплащане на законната лихва от датата на дължимост на трудовото възнаграждение до окончателното изплащане на сумата следва да бъде отхвърлен като неоснователен в тази му част.

С оглед изхода на спора, претенцията на ищеца за присъждане на разноски е частично основателна. От приложеното пълномощно, е видно, че ищецът е представляван от адвокат и в представеното по делото пълномощно не е договорено възнаграждение, като изрично в последното съдебно заседание е поискано същото да бъде определено по реда на чл.38,ал.2 от Закона за адвокатурата. Съгласно чл.8 от Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за защита по административни дела възнаграждението се определя съобразно разпоредбите на чл. 7, ал. 1, т. 4 и ал. 2 или в размер на 150 лева, като делото не е фактическа и правна сложност. Сумирано, размерът на направените разноски от страна на ищеца възлизат на 250 лева и предвид частично отхвърляне на иска за заплащане на законната лихва, сумата дължима на ищеца под формата на разноски е в размер на 125 лева.

Воден от горното и на основание чл.203 и сл. АПК, Административен съд С.- град

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА НАРОДНО С. НА РБ ДА ЗАПЛАТИ НА О. Д. Д. СУМАТА ОТ 14950 ЛЕВА-ОБЕЗЩЕТЕНИЕ ЗА ВРЕМЕТО, ПРЕЗ КОЕТО Е ОСТАНАЛ БЕЗ РАБОТА ВСЛЕДСТВИЕ ОТМЯНА НА ЗАПОВЕД № ДС-96/31.08.2009 година на Председател на Народно С. на РБ, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ ИСКА НА О. Д. Д. СРЕЩУ НАРОДНО С. НА РБ ЗА ЗАПЛАЩАНЕ НА ЗАКОННАТА ЛИХВА ОТ ДАТАТА НА НЕЗАКОННОТО УВОЛНЕНИЕ ДО ОКОНЧАТЕЛНОТО ИЗПЛАЩАНЕ НА СУМАТА.

ОТХВЪРЛЯ ИСКАНЕТО НА НАРОДНО С. НА РБ ЗА ПРИХВАЩАНЕ НА СУМАТА ОТ 1495 ЛЕВА- ЗАПЛАТЕНА ОБЕЗЩЕТЕНИЕ НА ИЩЕЦА О. Д. Д. ЗА НЕСПАЗЕН СРОК НА ПРЕДИЗВЕСТИЕ ПРИ ПРЕКРАТЯВАНЕ НА СЛУЖЕБНОТО МУ ПРАВООТНОШЕНИЕ.

ОСЪЖДА НАРОДНО С. НА РБ ДА ЗАПЛАТИ НА О. Д. Д. ОТ Г.С. СУМАТА ОТ 125 ЛЕВА РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО.

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на ищеца,ответника и С..

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН

СЪДИЯ: